

1. INTRO:

Bekijk het filmpje op <http://www.zonderwijs.be/video/>

Wat zie je in het filmpje?
Wat / wie symboliseert de verhuisdoos?
Welk probleem wordt hier aangekaart?

2. STELLINGENSPEL

Je krijgt van de leerkracht een paar stellingen.
Ga in groepjes van 3 of 4 samen zitten en bespreek de stellingen.
Ga je akkoord of niet akkoord? Vertel waarom.
Maak een korte samenvatting en presenteer voor de klas.

- **De stellingen worden afgeprint en apart uitgedeeld. Per groepje worden drie stellingen voorzien, elke groep krijgt andere stellingen, sommige overlappen.**
- **Bij elke stelling hoort 1 uitbreiding = les of opdracht. Als leerkracht kan je zelf beslissen welke stellingen toegelicht worden.**

Stelling 1: Leerlingen zonder papieren mogen op elk moment door de politie opgepakt worden. Ze moeten maar in het bezit zijn van geldige papieren.

Stelling 2: Leerlingen zonder papieren mogen opgesloten worden in gesloten terugkeercentra totdat ze naar hun land van herkomst terug kunnen.

Stelling 3: Het is niet zo erg om terug te keren naar je land van herkomst. Je hebt daar immers nog familie en vrienden wonen en je kan er ook terug naar school.

Stelling 4: Kinderen mogen op gelijk welk moment in het schooljaar teruggestuurd worden. Ze moeten in hun thuisland maar de rest van het schooljaar afmaken.

Stelling 5: Leerlingen zonder papieren doen hun best niet op school omdat ze toch elk moment uitgewezen kunnen worden.

Stelling 6: Leerlingen die hier geboren zijn of hier al vele jaren naar school gaan, maar geen papieren hebben, zouden het recht moeten hebben om hier te blijven en papieren te krijgen.

Stelling 7: Leerlingen zonder papieren hebben het ook een beetje zelf gezocht: ze moesten maar in hun eigen land blijven.

Stelling 8: Het is niet omdat volwassenen beslissen om naar een ander land te verhuizen, dat hun kinderen daarvan de dupe moeten zijn. Kinderen die hier al langer leven, maar geen papieren hebben, zouden zelf moeten kunnen kiezen of ze hier willen blijven of terug willen keren (met hun ouders) naar hun land van herkomst.

Stelling 9: De regering zou een oplossing moeten vinden voor leerlingen en kinderen zonder papieren die hier al langer zijn.

(Stelling 10: Het beleid van Theo Francken is streng, maar rechtvaardig: wie geen papieren heeft, moet terug naar zijn of haar land van herkomst. De wet moet voor iedereen gelijk zijn.)

Stelling 11: Kinderen zonder papieren houden hun situatie beter geheim. Het is beter voor iedereen als niemand hiervan op de hoogte is.

3. WAT KUNNEN JIJ EN JE SCHOOL DOEN VOOR LEERLINGEN ZONDER PAPIEREN?

Aan de ingang van je school vind je een sjabloon van een Belgisch paspoort.

Neem een foto met jouw hoofd als jij ook vindt dat de regering een oplossing dient te vinden voor leerlingen zonder papieren.

Op het einde van de week worden alle foto's in jouw school opgehangen.

Een foto van deze muur wordt op facebook verspreid, om te tonen dat jouw school een oplossing wil.

Lesjes bij de stellingen:

Stelling 1: Leerlingen zonder papieren mogen op elk moment door de politie opgepakt worden. Ze moeten maar in het bezit zijn van geldige papieren.

Sinds 2014 (!) mogen leerlingen niet meer tijdens de schooluren of onderweg van en naar school opgepakt worden door de politie.

Rechtstreekse aanleiding hiervan was het oppakken van twee Armeense leerlingen op de schoolbus in Lier:

'Kinderen zonder verblijfspapieren die ons land moeten verlaten, mogen binnenkort niet meer opgepakt worden op weg van en naar hun school. Dat heeft staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) gezegd in de Kamer, meldt deredactie.be.

Nu al is het voor de politie verboden om uitgewezen kinderen op te pakken tijdens de schooluren, maar soms gebeurt het nog op weg naar school. Afgelopen week nog ontstond er grote verontwaardiging toen twee Armeense kinderen van de bus werden geplukt op weg naar hun school in Lier. Zowel de directie als de medeleerlingen konden geen begrip opbrengen voor deze handeling. 'Het waren voorbeeldige leerlingen die hier al vijf jaar school liepen, we begrijpen niet waarom ze zo brutaal, zonder overleg van de bus werden gehaald.' (Knack, 3/12/2014)

Helaas maakt dit dat politie nu vaak gezinnen 's morgen vroeg oppakt, omdat ze dan zeker zijn dat het gezin voltallig is. Dit gebeurde met het gezin van Kedja (Albanië, 9 jaar, waarvan 7 in België):

"De politie kwam en pakte ons op, we waren bang, mama en papa begonnen te wenen. We moesten apart in de auto, wij de kinderen, en mama en papa apart. Toen moesten we naar het bureau. Ik wil niet naar Albanië, ik wil bij mijn vrienden blijven, en op mijn school." (VRTNWS, 4/02/2018)

Maar ook zomaar op straat wandelen is voor veel kinderen en jongeren zonder papieren al stresserend, zoals Aram (21 jaar, Armenië) vertelt:

"Ik weet dat ik niets verkeerd heb gedaan, maar telkens ik een politiewagen of een agent zie, dan begint mijn hart sneller te slaan. Ook al weet ik dat ik niets verkeerd heb gedaan. Ik besef ook dat het elk moment het einde kan zijn van alles wat ik op die 7 jaar heb opgebouwd." (VRTNWS, 5/10/2017)

En omgekeerd kunnen leerlingen zonder papieren niet naar de politie stappen als bv. hun fiets gestolen wordt.

"Als er iets gebeurt, kunnen wij niet naar de politie stappen". (Narek, 17 jaar, Armenië).

Stelling 2: Leerlingen zonder papieren mogen opgesloten worden in gesloten terugkeercentra totdat ze naar hun land van herkomst terug kunnen.

Zolang leerlingen geen 18 jaar zijn, wordt verkozen om hen samen met hun familie in een open ‘terugkehrhuis’ te laten verblijven. In dat huis moeten ze blijven tot ze naar hun land van herkomst gaan. In theorie moeten de kinderen dan verder naar school kunnen blijven gaan, maar in de praktijk leidt dat meestal tot scholen die weigeren om kinderen ‘tijdelijk’ in te schrijven (verblijf is beperkt tot 1 maand (?)) of andere absurde situaties:

“Kinderen die in afwachting van hun uitwijzing in een terugkehrhuis wonen, mogen wel nog naar school. De Kadrija’s wonen nu 70 kilometer van hun school vandaan. Elke dag worden ze opgehaald per taxi. Vrijwilligers en de school betalen daarvoor.” (VRTNWS, 4/02/2018)

Gesloten terugkeercentra worden door het Europees Hof van de Rechten van de Mens niet aanvaard. Toch is de regering nu bezig met de bouw van een nieuw gesloten centrum dichtbij de luchthaven van Zaventem, speciaal voor gezinnen met kinderen zonder papieren.

Lees het opiniestuk van het Platform Kinderen op de Vlucht in Knack en los de vragen op:

<http://www.knack.be/nieuws/belgie/een-kind-hoort-nooit-thuis-in-een-gesloten-centrum/article-opinion-866705.html>

- 1) Hoe heet de campagne van het Platform Kinderen op de Vlucht?
- 2) Welke organisaties ondersteunen dit project?
- 3) Waarom is het opsluiten van gezinnen in een gesloten unit contraproductief volgens het Platform Kinderen op de Vlucht?
- 4) Welke impact heeft opsluiting op een kind?
- 5) Welke artikels van het ‘Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind’ worden volgens het Platform met de voeten getreden bij het opsluiten van kinderen?
Op de website van Unicef vind je ook een opsomming van de verschillende artikels in het verdrag <https://www.unicef.be/nl/over-unicef/onze-inspiratie/kinderrechten/>
- 6) Wat moet er dan wel gebeuren volgens het Platform?

Antwoorden:

- 1) Een kind sluit je niet op. Punt.
- 2) Meer dan 75 organisaties, waaronder jeugd- en armoedeorganisaties, onderwijskoepels, alsook kinder- en mensenrechtenverdedigers, spraken al hun steun uit.
- 3) Het mentale en fysieke leed veroorzaakt door detentie maakt het moeilijker voor mensen om aan immigratieprocedures te voldoen. Mensen die vastgehouden worden, ervaren hun detentie meestal als een extreme vorm van *-)a
+onrechtvaardigheid. Ze gaan daardoor nog minder willen meewerken.
- 4) Detentie heeft een ingrijpende, nefaste impact op de gezondheid, ontwikkeling en het welzijn van kinderen.
- 5) – artikel 3: Het hoger belang van het kind moet altijd de eerste overweging zijn in alle beslissingen die het kind aangaan. Opsluiting kan NOOIT in het belang van het kind zijn. Hier is al genoeg onderzoek rond gedaan.
 - artikels 2 en 6: Alle kinderen moeten behandeld worden als kinderen, vrij zijn, verzorgd en beschermd worden, en van dezelfde rechten kunnen genieten,
 - artikel 28 : het recht op onderwijs wordt in een gesloten centrum dikwijls niet gerespecteerd.
 - Enkel de ouders opsluiten en zo scheiden van hun kinderen is ook onaanvaardbaar, en schendt het recht op een gezinsleven.
- 4) De praktijk van de terugkerwoningen kan en moet verder verbeterd en versterkt worden. Er moeten meer alternatieven uitgewerkt worden.

Stelling 3: Het is niet zo erg om terug te keren naar je land van herkomst. Je hebt daar immers nog familie en vrienden wonen en je kan er ook terug naar school.

Bekijk het fragment op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/opinieblog/analyse/1.2139591#>
Hieruit blijkt dat kinderen die terugkeren niet noodzakelijk de link hebben met hun land van herkomst die nodig is om er naar school te gaan en terug te integreren, integendeel.

Ook uit cijfers van UNICEF (rapport 'silent harm', 2012, bevraging bij 164 teruggekeerde kinderen) blijkt dat heel wat kinderen de terugkeer als traumatisch en problematisch ervaren:

- 70 % gaat NIET meer naar school
- 44% is depressief
- 25 % is suïcidaal
- 33% lijdt aan PTSD (Post Traumatic Stress Syndrome, normaal enkel bij te zien bij kinderen uit oorlogssituaties of vluchtelingenkampen)
- 23% heeft geen vrienden
- 55% zegt dat de uitwijzing 'de verschrikkelijkste ervaring van mijn leven was'.

Stelling 4: Kinderen mogen op gelijk welk moment in het schooljaar teruggestuurd worden. Ze moeten in hun thuisland maar de rest van het schooljaar afmaken.

"In een week waar kinderen hun kerstrapport krijgen, kerstfeestjes vieren, kerstkaartjes uitdelen, uitkijken naar de kerstvakantie... Net in die week wordt iemand uit zijn huis gezet. Dat vind ik heel pijnlijk." Dat het dan ook nog eens op een moment gebeurt waarop veel diensten gesloten zijn, kan er bij de leraar helemaal niet in. "Ik vind dat dit verhaal mag verteld worden om mensen die op hun bureau zitten en beslissingen nemen eens te doen nadenken." (Meester Geert).

Wanneer een leerling zonder waarschuwing verdwijnt, heeft dit een grote impact, niet in het minst op de leerling zelf en zijn/haar familie, maar ook op de klasgenoten, leerkrachten en de school in het algemeen.

Extra vragen bij deze stelling:

- 1) Welke impact kan een uitwijzing hebben op de leerling in kwestie?
- 2) Wat doet het met een klasgroep als iemand plots verdwijnt?
- 3) Welke betekent het voor de school als leerlingen verdwijnen?

Mogelijke antwoorden

1) Impact op de leerling zonder papieren

- Aantasting van de emotionele ontwikkeling:

- Concentratieproblemen
- Angst
- Isolatie
- Draaglast is groter dan de draagkracht
- Verminderde motivatie en inzet
- Ontheemding: de leerling voelt zich nergens meer thuis, hij/zij wordt wantrouwig, kan zich moeilijker hechten
- Geen afscheid kunnen nemen zorgt voor negatieve gevoelens
- Extreme gevoelens (depressie, agressie, ...)
- Fysieke ongemakken

- Aantasting van de intellectuele ontwikkeling

- De schoolloopbaan wordt abrupt beëindigd
- Mogelijks ernstige problemen bij terugkeer naar land van herkomst
- Regressie van het geleerde omdat de veiligheid en de stabiliteit van de school wegvalt.

2) Impact op de klasgenoten

- Groepsdynamiek komt in gevaar

- Gevoelens van boosheid, onbegrip, verdriet, ... vooral ook door geen afscheid te kunnen nemen.
- Veel onverwerkte emoties en vragen

3) Impact op de school

- School is in bijna alle gevallen nooit op de hoogte en kan dus niet anticiperen
- Andere leerlingen zonder papieren ondervinden nog meer stress
- leerkrachten geraken gefrustreerd omdat al hun inspanningen teniet gedaan worden.
- directie, noch leerkrachten weten niet hoe ze hiermee om moeten gaan. Ze voelen zich hulpeloos.

Stelling 5: Leerlingen zonder papieren doen hun best niet op school omdat ze toch elk moment uitgewezen kunnen worden.

Het tegendeel is meestal waar. School is voor kinderen zonder papieren vaak een houvast, die structuur en een dagelijks ritme biedt. Binnen de schoolmuren voelen de leerlingen zich meestal ook iets veiliger. Nochtans moeten deze leerlingen, naast hun grote problemen buiten de school veel moeilijkheden overwinnen op de schoolbanken. Door hun taalachterstand moeten zij bv. vaak dubbele inspanningen leveren en worden ze hier niet altijd voor beloond. Enkele getuigenissen om dit te illustreren:

“Mirzo heeft de richting elektriciteit goed gekozen en overwogen! Hij is zeer geïnteresseerd in zijn gekozen vakgebied Elektriciteit. Hij is zeer leergierig en de interesse voor zijn vakgebied is zeer groot. Hij werkt zeer goed mee in de praktijk. Hij behoort momenteel bij de beste werkers in de praktijk en zijn niveau in de praktijk is momenteel heel hoog (bij de top in praktijk!)/ Dit komt omdat hij steeds gemotiveerd, enthousiast en goedgehumeurd is! Hij begrijpt en gebruikt ook vakjargon.

Dit bewijst volgens mij toch wel dat zo’n jongen, en zijn familie, perfect geïntegreerd zijn in onze samenleving en zelfs een meerwaarde hebben in deze maatschappij! De keuze om deze jongens uit te wijzen zou volgens mijn bescheiden mening een zeer grote vergissing zijn, met zeer grote gevolgen op emotioneel en menselijk vlak! Mirzo mag misschien hier niet geboren zijn, maar zijn toekomst en plannen liggen alvast hier in België!” (Klasterleerling Mirzo, 3de jaar elektriciteit, Georgië, 6 jaar in België).

“Als leerkracht PAV ervaar ik Sam tijdens de lessen als een zeer opgewekt, geïnteresseerd en volwassen meisje. Die volwassenheid, dat is heel waarschijnlijk niet alleen haar verdienste. Door alles wat zich momenteel afspeelt in haar leven en dat van haar familie, wordt zij gedwongen na te denken over dingen waar een meisje van haar leeftijd zich niet mee zou moeten bezig houden. Haar klasgenoten praten over wat ze zullen aantrekken voor de fuif volgend weekend, op wie ze verliefd zijn, met wie ze ruzie hebben, hoe zeer ze geen zin hebben in de lessen die dag, ... Maar Sam is daar niet mee bezig. Ze houdt zich vast aan de lessen die ze nog krijgt, aan de vrijheid die ze bij ons mag ervaren. Ze is bezig met haar papa, die verdrietig is, met haar zussen, die net zoals Sam, hun toekomst somber inzien. Want Sam weet niet of ze in haar eigen land een beroep zal mogen kiezen. Ze vreest dat haar creativiteit de kop ingedrukt zal worden door het heersende regime of door het extremistische geloof.”

(Leerkracht PAV Sam, 3de jaar haarzorg, Afghanistan, 2 jaar in België).

Stelling 6: Leerlingen die hier geboren zijn of hier al vele jaren naar school gaan, maar geen papieren hebben, zouden het recht moeten hebben om hier te blijven en papieren te krijgen.

In de praktijk kunnen ook kinderen die hier geboren werden, uitgewezen worden: als je ouders geen papieren hebben, krijg je die als baby ook niet. Zo krijg je soms absurde situaties waarbij kinderen worden uitgewezen naar een land dat ze niet kennen, de taal niet spreken en de cultuur niet kennen.

Ook kinderen die niet in België geboren zijn, maar wel al langer hier verblijven, hebben dikwijls de band met hun thuisland verloren en kennen de taal en de gewoontes niet meer. Bij een verplichte terugkeer komen de rechten van het kind dus in het gedrang.

In Vlaanderen waakt het Kinderrechtencommissariaat over het toepassen en naleven van kinderrechten. Het Kinderrechtencommissariaat onderzoekt klachten van schendingen tegen het Internationaal Verdrag van de Kinderrechten.

Ga naar de site van het Kinderrechtencommissariaat en los de vragen op.

<https://www.kinderrechtencommissariaat.be>

- 1) Hoe heet de huidige kinderrechtencommissaris?
- 2) Door wie is het commissariaat opgericht?
- 3) Benoem enkele belangrijke functies van het commissariaat
- 4) Wanneer namen de Verenigde Naties het Kinderrechtenverdrag aan?
- 5) Wanneer kreeg dit verdrag ook kracht van wet in België?
- 6) Voor wie geldt het Kinderrechtenverdrag?
- 7) Wat doet het Internationaal Comité voor de rechten van het Kind in Genève?
- 8) Bekijk het boekje “De bende van P” dat de organisatie ‘t Zitemzo maakte in samenwerking met de Klachtenlijn van het Kinderrechtencommissariaat. Je vindt het via onderstaande link.
https://www.kinderrechten.be/sites/kom/files/bestanden/de_bende_van_p_2014.pdf
8a Welke vier spelregels zijn belangrijk om het Kinderrechtenverdrag goed te kunnen begrijpen?
8b Doe zelf de Rechtentest op p40 van het boekje en kijk hoe het met jouw kennis van de kinderrechten is gesteld.

Antwoorden

- 1) Bruno Vanobbergen
- 2) Het Commissariaat werd opgericht door het Vlaams Parlement.
- 3) - Klachtenlijn voor kinderen en jongeren: onderzoek en bemiddeling
- Advieswerk richting Vlaams Parlement, de Vlaamse Regering, administraties en agentschappen, internationale of buitenlandse overheden.
- Commissie van toezicht voor gesloten en besloten jeugdinstellingen
- 4) Op 20 november 1989 nam de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York het ‘Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind’ aan.
- 5) In België kreeg dit kinderrechtenverdrag begin 1992 kracht van wet.
- 6) Het geldt voor al wie nog geen 18 en dus minderjarig is.

- 7) Dat Comité waakt voor de Verenigde Naties over de rechten van minderjarigen en over hoe elk land die toepast.
- 8) 8a
1. Alle kinderen zijn gelijk: Het doet er niet toe uit welk land je komt, of je groot of klein bent, welke taal je spreekt of welke kleur je huid heeft. Alle kinderen hebben dezelfde rechten en moeten dezelfde kansen krijgen. Niemand mag uitgesloten worden op basis van geslacht, taal, huidskleur, godsdienst.
 2. Alles in het belang van het kind: Volwassenen nemen soms beslissingen die belangrijk zijn voor kinderen. Dan moeten ze eerst goed nadenken of het echt goed is voor het kind.
 3. Alles om goed te leven en te leren: Kinderen hebben het recht om op te groeien in de beste omstandigheden. Dat wil zeggen dat kinderen niet alleen genoeg maar ook gezond eten, dat ze goed en comfortabel wonen, dat ze kansen krijgen om te leren. Volwassenen moeten daarvoor zorgen.
 4. De mening van het kind telt: Elk kind heeft het recht om zijn mening te geven. Bij een belangrijke beslissing die over het kind gaat, moet de mening van het kind gehoord worden.
- 8b zie boekje De Bende van P op p41

Het Kinderrechtencommissariaat zet zich ook sterk in voor de rechten van kinderen zonder papieren. In samenwerking met Zonderwijs, een initiatief van leerkrachten die ijveren voor een permanent verblijf voor leerlingen zonder papieren, werkte het volgend voorstel uit voor de regering:

- Voor kinderen en jongeren die hier met hun gezin nog maar kort geleden toekwamen en geen uitzicht hebben op een verblijfsvergunning: een humaan terugkeerbeleid, waarbij de rechten van het kind centraal staan.
- Voor kinderen en jongeren die hier al langer zijn, vragen we dat ze vóór hun terugkeer hun onderwijs- of opleidingstraject eerst kunnen afwerken, eventueel onder nader te bepalen voorwaarden of maximumtermijnen.
- Voor kinderen en jongeren die hier al lang verblijven en stevig in onze samenleving geworteld zijn, vragen wij een permanente verblijfsvergunning.
- Voor kinderen en jongeren die door een jeugdrechter of bevoegde overheid onder een beschermingsmaatregel geplaatst werden, vragen we dat ze voor de duur van die beschermingsmaatregel 'ambtshalve' een minstens tijdelijke verblijfsvergunning krijgen.

Zonderwijs publiceerde ook een open brief op www.zonderwijs.be.

Helaas werd tot nu toe geen gehoor gegeven aan deze voorstellen.

Stelling 7: Leerlingen zonder papieren hebben het ook een beetje zelf gezocht: ze moesten maar in hun eigen land blijven.

“Kinderen kiezen nooit zelf om naar België te komen, maar komen altijd mee met hun familie of worden door hun familie naar hier gestuurd. Omdat naar school gaan in België niet alleen een recht is maar ook een plicht, integreren de meeste kinderen hier veel sneller dan bv. hun ouders. Naar hier komen is dus nooit hun eigen keuze, maar die van een volwassene.

Niet alleen moeten ze familie en vrienden achterlaten, maar ze moeten in sneltempo een nieuwe taal, nieuwe gewoontes, vanalles nieuw aanleren.

Dat is een moeilijk proces, waar alle anderstalige nieuwkomers door moeten. Het is dan ook zeer pijnlijk om te zien dat bij een uitwijzing, datzelfde proces opnieuw moet opstarten, maar dan in omgekeerde richting. Als leerkracht voelt dit heel oneerlijk aan.” (Ine Lanckriet, leerkracht & opvolgcoach Okan)

Stelling 8: Het is niet omdat volwassenen beslissen om naar een ander land te verhuizen, dat hun kinderen daarvan de dupe moeten zijn. Kinderen die hier al langer leven, maar geen papieren hebben, zouden zelf moeten kunnen kiezen of ze hier willen blijven of terug willen keren (met hun ouders) naar hun land van herkomst.

Deze stelling sluit aan bij de vorige. De meeste kinderen hebben en niet voor gekozen naar België te komen, maar werden wel verplicht er naar school te gaan en zich te integreren. Het lijkt dan ook logisch dat ze bij een beslissing van een vrijwillige of verplichte terugkeer betrokken worden.

Artikel 12 van de Rechten van het Kind stelt heel duidelijk dat een kind in alle omstandigheden het recht moet krijgen om zijn of haar mening te geven. Dus zeker ook in beslissingen die zijn/haar verdere levensverloop zullen bepalen.

Het KRC vraagt duidelijk om de rechten van het kind bij de aanvraag van een verblijfvergunning voorop te stellen. Nu wordt enkel gekeken naar de situatie van de volwassen begeleiders (meestal de ouders), en worden kinderen als ‘bijlages’ gezien:

“Het belang van het kind en zijn rechten zijn prioritair

We vragen om in de eerste plaats uit te gaan van het belang van de kinderen en jongeren. Dat houdt onder meer in dat de mogelijkheden om hun onderwijs- of opleidingstraject verder te zetten in het land van herkomst (van hun ouders) realistisch bekeken wordt.

Het principe van de ‘eenheid van het gezin’ moet bekeken worden als een recht van het kind en niet als een principe of argument waaraan andere kinderrechten ondergeschikt zijn.”

Stelling 9: De regering zou een oplossing moeten vinden voor leerlingen en kinderen zonder papieren die hier al langer zijn.

Stelling 10: Het beleid van Theo Francken is streng, maar rechtvaardig: wie geen papieren heeft, moet terug naar zijn of haar land van herkomst. De wet moet voor iedereen gelijk zijn.

Door de wet toe te passen, worden een aantal rechten van het kind geschonden:
Art. 3. Je hebt het recht op welzijn:

Stelling 11: Kinderen zonder papieren houden hun situatie beter geheim. Het is beter voor iedereen als niemand hiervan op de hoogte is.

“We waren bang om over onze gevoelens, situatie en moeilijkheden te spreken. We waren bang en beschaamd dat we uitgelachen gingen worden, gekwetst, uitgesloten, ... Vandaar dat we dat liever voor ons hielden. Ik was ook bang om het tegen de leerkracht te zeggen, ik had het gevoel dat het ook niet goed zou komen en er geen begrip zou zijn voor mij of dat ze het toevallig tijdens een ander gesprek zouden verklappen.

Mijn vrienden zijn het voor het eerst te weten gekomen door een klein artikel te lezen over mij in ‘Klasse’. Op dat moment was ik erg verlegen en bang voor de komende reacties. Maar die waren eigenlijk redelijk positief, begripvol & steunend. Dit heeft voor mij een serieuze klik gegeven en ik ben er ook een beetje zelfverzekerder door geworden. Maar ik blijf wel voelen dat niet iedereen begrip heeft voor mijn situatie”.

(Narek, 17 jaar, Armenië. Vertelde aan zijn klas over zijn situatie na drie (?) jaar stilzwijgen.)

Het artikel waar hij naar verwijst, kan je terugvinden op <https://www.klasse.be/archief/welk-recht-op-onderwijs-hebben-kinderen-zonder-papieren/>

